

Arbete i vingården.

Berättelse

af

Kristanja.

Helsingfors 1886.

Wells & Sons' artieboklags bestyrare.

Pris: 1 mark.

IV b 1
Kapitel
Hyrönen

Arbete i vingården.

Berättelse

af

Kristina

[*Kristina Hyrönen*]

Helsingfors,

Wells & Ödö's' aktiebolags boktryckeri,
1886.

En wacker Augusti-afton wid början af 1860-talet rullade en skjutsklärra framåt på landsvägen emot K. församlings kyrkoherdeboställe. I det allt annat än beqwäma åkdonet satt ett ungt fruntimmer i en enkel resdrägt jemte en skjutsgosse, liten och liten. Man hade funnat taga honom för en nio- å tioåring, då han i sjelfwa werket war tretton år.

„Gafwa wi ännu långt qwar, min gosse?“ frågade fruntimret med klar och wälljudande stämma.

„Nääj wass“, swarade gossen på bred folksdialekt; „wi skall just nu ta af upp i prestgårdståget.“

I det samma gjorde åkdonet en wändning, och strax derpå befunno de resande sig inne i en wacker allé, omgifwen på båda sidor af susande aspar och lindar. Dessa stängde till en del utsigten, men hwad man dock nu tydligt kunde skönja, war den bortom prestgården på en höjd belägna landliga kyrkan med sina ljusa murar och sin fridsymbol, korset, som tydligt astecknade sig mot det månbelysta höga.

Utet nedanföör kyrkan, på fullens sluttning, syntes ett annat hus, omgifwet af en trädgård. Af skjutsgossen fick fruntimret weta att detta sistnämnda hus war folkskolelokalen. Skjutsgossen märkte, med hwilket intresse den resande damen tog det nämnda huset i skärskådande, hwarföör han nu i sin tur började betrakta henne med mera uppmärksamhet än förut, anande att det war den wäntade nya folkskolelärarinnan, hwilken skjutsfwen han

var. Ändtligen förde man upp på gårdsplanen och fram till trappan af kyrkoherdebostället. Den framför posterande gårdwarden gjorde alarm, och kort derpå syntes på trappan den unge prestmannen, som residerade på stället.

„Är det du, syster?“ utropade han, hastande ned från förstugubron. Och i det han wariskt hjälpte henne ned ur åkdonet samt broderligt omfamnade henne, fortsfor han: „Jag wäntade dig icke förrän i morgon afton, men du är icke mindre wälkommen för det.“

Sedan, efter gammal gästfri sed, ordinationer blifwit gifna om förfriskningar för skjutsgossen, infördes den ankomna i förmaket, och tack ware den gamla hushållerskans omsorger, sutto broder och syster snart wid det dukade thebordet med det hemtrefligt puttrande thekölet framför sig. Medan de nu sutto så, görande besked åt jungfru Kaisens anrättningar, uttrade prestmannen:

„Du kan ej ana med hwilken glädje jag emotfett din ankomst, Paulina, och hur innerligt jag tackat Gud för att du erhöill lärarinneplatsen wid folkskolan härstädes. Ty wet, min syster, att här föreligger ett stort stycke arbete i „Herrens wingård“.“

En glädjestråle framlyste ur Paulinas ögon, då hon med iswer swarade:

„Tror du verkligen, Rudolf, att äfwen åt mig något arbete kan wara ämnadt?“

„Ja wäl“, swarade prestmannen eller Rudolf som wi hellre wilja kalla honom, och han tillade allwarligt: „Såden är mycken, men arbetarne äro få. Här behöfwas flere händer än mina, som med lif och lust gripa werket an. Det sålt Herren här gifwit oss är en stenbunden mark, full af törnen och tistlar. Och det blir nu vår sak att, i den mån kraft af höjden warder oss förlånad, söka förwandla ödemarken till en Herrans lustgård. Låtom oss rastt gripa werket an samt lemna

utgången åt Herren. Om wi än icke skulle få sådana frukterna af våra bemödanden, om wi blifwa borttryckta från ofullbordadt werk, antingen att wi blifwa försatta till något annat arbetsfält eller ock genom att en gräns sättes för vår arbetsdag, så betyder det intet, ty Herren har många tjenare; Han skall nog sända dem som taga uti, der wi sluta. Mod endast, mod! Är du sår dig att börja min syster?“

Hänförd af sin iswer, hade den unge mannen sprungit upp från stolen och stod nu der, ädel och upphöjd, med hänförelsens eld strålande ur sina mörka ögon. Just sådan Paulina i detta ögonblick såg sin broder, hade hon tänkt sig att en af det gamla testamentets herrliga profeter hade bort se ut i det ögonblick han smordes för sitt framtida embete. Genomeldad af samma religiösa hänförelse och med en fuktig strålgång i sin blick, räckte hon nu också brodern sin hand och swarade:

„Ja, ja, Rudolf, låtom oss begynna i Guds namn!“

Och härmed sade de hwarandra god natt, och trött af resan begaf sig Paulina till hwila. Men i sitt ensliga arbetsrum wakade den unge själasörjaren ännu länge, försänkt i djupa tankar och i bön för den hjord som blifwit honom anförtrödd och som ännu för det mesta gief wisse, fjerran från lifwets friska flöden och från det rätta särahulet.

Nästa dag war söndag. Paulina hade nyss slutat sin korta toalet och stod just nu wid det öppna fönstret och blickade ut i den ännu sommarföna naturen samt såg huru skaror af kyrkobesökande wandrade emot templet; likwäl såg det ej ut som om de närmat sig ett Herrans hus, ty hon warfeblef med smärta huru de under ifriga samtal om hwarjehanda tanklöst begåfwo sig till gudstjensten. Nu hördes plöfsligt kyrkklockornas fallande ljud, fulltoniga och flara; det war som om de ropat: „Kommen, kommen, ty allting är redo!“ Och nu

greps Paulina äfwen af innerlig längtan att följa deras maning. Hon trädde ut ur sitt rum; hennes broder war också redan färdig, och snart befann hon sig wid hans arm på wäg till den åkerteg, som bär ewighetens skördar.

På den såkallade kyrkbacken war emellertid en större mängd folk församlad. Litet afsides från de öfriga stodo några äldre män, tydligen kommunens förnämste, jemte sina unge förhoppningsfulle söner, alla inbegripna uti att afhandla ett intressant ämne, att döma af den iswer hwarmed samtalen fördes.

„Ja, I mån nu säga hwad I wiljen“, yttrade en af dem, en undersåtlig man med små hwasfa ögon och ett uttryck af fallhet i sitt rödbusfiga ansigte, „I mån nu säga hwad I wiljen om pastorn, så nog har han alltid åtminstone frut i sig, det är då wißt och säkert. Hwäwen I hört, godt folk, hwad för en uppståndelse han stälde till på gästgifwargården i förgår om qwällen? Om ni inte hört det, så skall jag tala om det för er, för fast jag, det skall Gud weta, inte ofta sätter min fot inom de der dörrarne, så råfde det att jag just då war der. Något skall wäl en ha för allt hwad en läpar och trälar här i werlden, och en liten fristund måste en wäl få ta sig någon gång på qwällqwisten, så der i mellanåt förstås.“

Han höll upp en stund och såg utmanande omfring sig. Hans åhörare nickade småleende, wäl wetande att Andersson från Granbäck, så kallades talaren, war en nära nog daglig kund å gästgifweriet. Andersson fortfor:

„Wi woro ett gladt lag, jag och några till af samma strå, som i lifhet med mig hade tagit sig en rast i qwällgränningen. Wi sutto just och språkade om senaste kommunalstämma och det befängda förslaget om en ny skola för den ungdom, som börjar blifwa gammal nog att läsa fram sig. I kännen nog alla den der

saken, äfwen som huru bönderna fräjtigt satte sig emot detta nyhetsmaleri. Nå ja, som sagdt, wi språkade om saken och försummade ej heller att under tiden anlita gästgifwarens präktiga wara. Wäst som wi så sutto och det hade börjat gå lifligt till, steg war nye befallningsman in. Han måtte, oss emellan sagdt, wara ett hår af hin onde. Han I hört talas om det beslag han helt nyligen gjorde på Anna Kaisa Matsdotters bränwinslager? Jag tänker hon, den stadaren, nu önskar honom alla de sju yttersta plågorna. Men hwar war jag nu? Jo, det war sant, befallningsman kom in och nästan strax efter honom pastor Stjernefelt; så är det ju han heter, tror jag. Den förra började nu läsa lagen för gästgifwaren, så det sjöng i knutarne, samt hugnade honom med löftet om stämning, dereft han ännu utminuterade bränwin till sockenbor. Pastorn deremot satte sig ned ibland oss, och så snart befallningsmannen tyfnat, tog han till ordet samt började prata en hel hop misch-masch om den nuförtiden så mycket ombenade nykterhetsfaken. Kronan på hans tal bles, att han inbjöd alla som hade lust dertill att ingå med honom i en nykterhetsliga, ha ha ha! Han tror sig wara ett strå hwasfare för det. Men jag gaf honom swar på tal, jag, ska ni weta.“

Här afbröts Anderssons ordflöde med ens utaf en af de närstående uttaladt:

„Men, för tusan, kan ni då inte tuga! Ser ni då inte att Lindsjö baron och unga fröken äro bredwid oss i rappet?“

Den af folket kallade Lindsjö baron närmade sig nu i stegnad af en högwägt medelålders man med ett i allo ädelt yttre, hvars hela uppförande omwilforligen träfde aftning. Den församlade menigheten helsade honom wördnadsfullt, hwilket han beswarade med en stolt böjning på hufwudet. Wid hans sida gick hans sjutton-

åriga älsfliga dotter, den sköna mörfögda Irene. Hennes fader, baron Lindenhjelm, som wi hadanesther wilja falla honom, war känd som en wisserligen rättwis, men omutligt sträng herre. Många woro de berättelser, som bland traktens allmoge woro i omlopp om husliga dramer, som utspelats på Lindsjö, i hwilka fröken Irene skulle hafwa uppträdt som försonande engel. Menighetens blickar wändes dock snart ifrån baronen och hans dotter till pastorn och hans syster, hwilka nu äfwen nalkades. Wänligt helsande åt båda sidor, gick den unge herden fram ibland sin hjord, som snart nog följde honom in i kyrkan. Paulina tog plats i prestgårdsbänken; hennes broder hade, efter att först hafwa anwisat henne plats, för några minuter dragit sig tillbaka i sakristian.

Omsider ljödo tonerna af en herrlig koral genom tempelkorfswen, frambragta från den mäktigt brusande orgeln, denna konung bland musikaliska instrument, hwilken någon så skönt kallat „en från himmelen nedskänkt serafsharpa“.

Dezten för dagen handlade om farisen och publikanen, hwilka gingo upp i templet för att bedja. Med kraft och lif behandlade Rudolf detta bibelställe. Han toslade först i raska drag stilnaden emellan dessa twänne kyrkobesökande. Härefter öfwergick han till sitt egentliga ämne. Lik en wäldig hammare började han nu slappa på de obotsfärdiga syndarnes hjertan, af hwilka han wisste sig wara omgifwen. Bud för bud genomgick han Guds heliga lag samt wisade dem huru de brutit tusenfaldt emot hwart och ett af dem. Han bemantlade intet, lemnade ej heller åt egenrättfärdigheten något stöd att bygga på. Man skulle kunnat tro att profeten Jona uppstigit ur sin graf för att förkunna någon swär hemförelse. Lik en domsbasun ljöd hans wäldiga predikan för åhörarnes slumrande samweten. Men derefter wisade han huru lagens åstwiwig släkes i blodet på Gol-

gatha samt huru ett: „Gud, misškunda dig öfwer mig, syndare;“ då detta rop framtränger ur en förkrossad syndares hjerta, behagar Herren wida mera än englarnes Halleluja. Och hade han hittills warit en straffande Jona, så blef han nu en Johannes, som förkunnade att det för arma syndare finnes en Förswarare hos Fadren, och en Förswarare som sjelf gått i böden för oss på den tid, wi ännu icke kände honom, och som led rättfärdig för orättfärdiga.

Alla woro träffade i sitt innersta och Paulina icke minst. Hon hade större delen af sitt lif warit stild ifrån sin broder, enär de allt sedan deras föräldrars tidigt inträffade bortgång blifwit uppfostrade hos släktingar på stilda håll, hwarföre hon blott obetydligt kände honom och hans begåfning. Hon blef derföre så mycket mera gripen, då hon nu för första gången hörde honom predika. Men en smärtsam oro wafnade i hennes själ, då hon upptäckte hur medtagen han såg ut, då predikan war avslutad.

Sedan de sedwanliga kyrkobönerna woro upplästa, skred han till fungörelser af kyrklig art, och nu inbjöd han med några warma ord hwar och en, som wille lemna det gamla lifwet i swalg och dryckenkap samt begynna ett nytt med en fast, allwarlig wilja till bättring, att med honom ingå en förening, på det de sålunda genom ömsesidig enighet måtte kunna hjälpa och stödjia hwarandra, och bad han dem i sådant afseende infinna sig på prestgården samma dag kl. sju på e. m. Han hade nämligen funnit sin församling wara försjunket i sedelöshet och grofwa laster, men ansåg med rätta, att allt arbete i andra afseenden wore fruktlöst, så länge bränwinstströmmen ohejdad framflöt. Han hade blott för kort tid sedan emottagit denna i allo wamwärdade församling, men en enda blick sade honom hwar han borde börja. Wäl beredde han sig på många swårigheter och

mycken kamp, men han ryggade ej tillbaka för det. Hans walspråk war: „Med Gud, med Gud.“

Efter att i gripande ord hafwa yttrat sig i detta ämne, anmälde han att den wäntade folkskolelärarinnan war anländ samt att föräldrar och målsmän följande dag skulle till folkskolan föra de barn hwilka ännu ej fyllt tretton år, äfwen som att den ungdom, som snart ärnade bereda sig till sin första nattwardsgång, finge anmäla sig på prestgården samma söndag kl. fyra e. m. Han skulle sedan arrangera en skolgång för dem kostnadsfritt. Detta war en älsklingsplan, på hwars utförande han sedan sin ditkomst på andra wägar arbetat, men wi känna redan böndernas krasa motwilja, som hittills trotsat hans bemödanden. Men inseende att det till en stor del åtminstone war fruktan för yekuniära utgifter, som motiverade deras motstånd, slog han in på en annan wäg och hoppades nu bättre nå sitt mål.

Gudstjensten war slutad. Den unge prestmannen trädde ut ur templet. Rickande åt båda sidor till ett wänligt affked, gick han framåt, sökande med blicken Paulina, som han dock snart fann litet affides från de andra, inwäntande honom. Men innan han nådde fram till henne, blef hans wäg för ögonblicket affturen af baron Lindenhjelm, som framträdde med utsträckt hand samt bad att jemte dotter blifwa presenterade för hans unga syster, och då detta war gjordt, inbjöd han sysskonen att medfölja till Lindsjö samt äta middag der, något som dock Rudolf till Paulinas tillfredsställelse förbindligt afflog, emedan hela hans söndag war strängt upptagen, men påföljande dag lofwade han besöka dem. Efter denna öfwerenskommelse skildes man åt.

Under den korta wäg de hade att tillryggalägga till prestgården fann Paulina först rätt, hur medtagen hennes broder blifwit. Hon war twungen att ordent-

ligt stödjä honom, och hennes redan förut wänta oro blef ännu större.

„Rudolf“, sade hon nu också, „jag minnes att jag hört, det din hessa aldrig varit rätt god, men huru swag den verkliga är, har jag ej haft något begrepp om. Detta ansträngande fall är bestämdt icke lämpligt för dig; du hade bort wälja något annat, mera afpassadt efter din lilla fysik. Kanste det icke heller nu är för sent.“

Ett ögonblick flammade det till i hans öga, då han swarade:

„Då Herren Jesus utsände sina apostlar, utfäste Han intet wilkor om de krafter de egde för sitt kall. Förlänandet af dessa förbehöll Han sig, och Hans befallning lydde helt enkelt: „Går ut i hela werlden och görer allt folk till Mina lärjungar, döpande dem i Fadrens, Sonens och den helige Andes namn, och lärande dem hålla allt det Jag eder befalt hafwer.“ Och måhända just för farhågor, lifnande dem du uttalat, tillade Mästaren de lugnande orden: „Och si, Jag är när eder alla dagar intill werldens ända.“ Fruktat för den skull ingenting, min syster“, fortsatte Rudolf med ett matt leende; „detta går snart öfwer. En half timmes hwila skall återställa mig fullkomligt.“

Paulinas enda swar war en suck. Gärpå lyfte hon sin blick uppåt med en tyft bön för denne broder, för hwilken hon fruktade, att hans mäktiga och rika ande blott allt för snart skulle spränga sitt bräckliga stoftomhölje. Med denna tyfta bön inweg hon sig äfwen till ett troget stöd för honom under hans mödosamma fall.

Rudolf hade haft rätt, såsom det tycktes, ty då de en timme sednare möttes, war han sig åter fullkomligt lif, och hans blick strålade åter af samma lugna kraft som wanligt. Detta öfverrassade Paulina samt lugnade henne så snåningom. Med samma lif och energi, som

han alltid utvecklade, emottog han fl. fyra de unga som, tio till antalet, infunno sig hos honom. Med hänsförelse och innerlighet talade han nu åter till dem ewighetens sanningar. Såsom utgångspunkt för de förmaningar, han hos sina unga åhörare wille instärpa, hade han utwält följande, ur den konungslige sångarens 25:te psalm hemtade ord: „Herre, tänk icke på min ungdoms synder och mina öfwerträdelser, utan tänk uppå mig efter Din barmhertighet, för Din godhets skull, Herre!“ Härpå genomgick han de löften, som i dopets saliga stund i deras namn blifwit gifna åt Herren, äfwen som huru de under årens lopp ständigt genom förwillelser och felfteg brutit sitt döpslöfwe. Men han tillade också att Herren under allt detta förblifwit densamma enligt Sitt löfte, ewig i nåd och trohet, samt att Han under alla dessa år hast Sin samm utsträckt emot dem, ja, att Han gått efter dem och i kärlek kallat dem tillbaka. Han tillade slutligen att han sjelf war ett Herrans sändebud, som i dag stod der och i Mästarens namn tillropade dem: „Wänder om, I affällige barn, till Herren eder Gud!“ Derefter lade han dem på hjertat att den skola de nu tillsammans ärnade begynna just hade till egentligt ändamål att föra dem närmare Gud samt att gifwa dem en klar kunskap om de nådeanstalter Han i Sitt rike instiftat, äfwen som att göra dem skidliga att wara undersåtar i detta rike. Wid sidan af detta hufwudändamåls befrämjande skulle också någon liten tid egnas åt inhemtandet af det som i deras lekamliga kallelse war dem nyttigt. Med en allwarlig bön afflutades detta skolans första möte. Sedan war han beredd att emottaga dem, som möjligen wille hörsamma hans kallelse att afgifwa nykterhetslöfte. Han hade lifwäl ej närt några hynerliga förhoppningar i detta affeende. Klokan war redan också en qwart på åtta, och ännu hade ingen hört af. Rudolf stod wid det

öppna fönstret i sitt arbetsrum och blickade med en tår i ögat uppåt och sade med en stilla suck:

„Herre ske icke min wilja, utan Din!“ Sedan sänkte han blicken och lät den drömmande glida öfwer trädgårdens äldriga hängbjörkar och aspar, som just nu susade så hemlighetsfullt, då qwällens wind drog genom deras löstygda kronor. Plötsligen öppnades den lilla bakporten till trädgården, och trenne unga män trädde genom densamma. De sågo spejande omkring sig innan de stego på. I hela deras wäsende förmärktes någon skugghet under det de långsamt närmade sig huset. Snart fingo de dock sigte på pastorn och helsade aktningsfullt, men förblefwo sedan stående, till dess han winkade dem att stiga in. Nu inträdde de äfwen i Rudolfs rum, hwars dörr städse wänligt stod öppen för en och hwar. Förläget helsande, stannade de wid densamma. Slutligen yttrade en af dem, tydligen den modigaste:

„Ja, ärendet skulle annars wara om pastorn wille wara så god instrifwa oss i den der föreningen, som pastorn i förmiddags talte om så innerligt wackert. För si, mina kamrater och jag ha nu kommit öfwerens om att pastorn ändå sa sant i alltfammans och att bränwinet ändå är ett otyg, som inte för någon wälsignelse med sig.“

Glad utropade Rudolf:

„Är det ert allwarliga uppsåt, så träden fram och afgifwen löftet högtidligt och inför Guds ansigte, och låtom oss sedan anropa Gonom om att kraft af höjden warder eder förlånad att hålla det fast och öfwilligt!“

Sedan detta war gjordt, ingick han på ett samtal med dem om deras enskilda förhållanden och fick nu weta att en af dem ärnade sig till sjös; han hade nyligen tagit hyra på ett amerikanskt barkislepp och skulle följande dag lemna fädernebygden. Det war han som wid inträdet hade fört ordet. Och det glädde Rudolf att

han med ett sådant löfte som det myss gifva beredt sig för kommande öden. Den andre af de unge männen stod i begrepp att ingå äktenskap, och den tredje war sedan några år tillbaka familjefader; hans ännu så korta lefnads saga innehöll redan historien om ett sköfladt hem och en krossad familjelysta. Andteligen skildes man åt. Den blifwande sjömannen medtog på resan en warm wälsignelse från den unge prestmannen jemte en bibel till ett afledsminne. I denna hade Rudolf instrifwit årtal och datum afwensom följande ord ur den Heliga skrift: „War trofast intill böden, så skall Jag gifwa dig lifwets krona.“ Samt derunder: „Ingen krönes utan att han redeligen kämpar.“

Medan Rudolf utförde ofwanbestrifna förrättningar hade Paulina begifwit sig till sitt nya hem, skolkuset, der den unga af Rudolf förskaffade tjenarinnan sedan i går wäntade på sin matmoder. Så snart Rudolf besann sig ensam, fick han en biljett från systern, i hvilken hon inbjöd honom att tillbringa aftonen hos henne. I akt och mening att hörsamma inbjudningen begaf han sig också genast på wäg. Paulina mötte honom med ett gladt leende på förstugubron samt införde honom på verandan, der det inbjudande thébordet stod dukadt. Wi hafwa redan nämnt att skolkuset war beläget på sluttningen af en höjd. Utsigten från den öppna verandan war dersföre ganska widsträckt utöfwer prestgården och kyrkobyn samt rundtomkring denna en ännu sommarlif grönska. Allt detta öfwer göts af fullmånens dallrande skimmer. I den dunkla barrskogen, som betäckte den ena sluttningen af höjden och som gränsade till en del af trädgården, satt en tallkrast och sjöng om den wemodsfulla längtan, som genomgår hela naturen. Sedan de båda systonen egnat en stund till njutningen häraf samt stumma betraktelser, slogo de sig begge ned wid thébordet, och Paulina yttrade:

„Wet du, Rudolf, jag har ofta tänkt att wi ändå aldrig egentligen borde känna oss ensamma och olyckliga eller twifla på Guds godhet och kärlek till oss, ty wi behöfwa ju ej gå långt för att söka bewis härpå; öfwer allt i naturen omgifwa de oss.“

Med knappt märkbart leende swarade Rudolf:

„Jawäl, Paulina, så kunde det tyckas. Men menniskohjertat är ett förunderligt ting. Wi hafwa ju ett mycket större bewis, ja, det allra största, som Gud någonsin funnat lemna oss, i Sonens menniskoblifwande och i hela försoningsverket föröfrigt, hwilket i Skriften kallas en hemlighet, hwilken och englarne lyster se. Och likwäl är icke ens detta nog för att verka hos oss en verklig waraktig förtröstan och en sådan tillit till Guds kärlek, att wi ej under motgångens stormar då och då skulle swigta, ja, dess wärre, ofta nog begynna twifla på Gud.“

Om en stund satte sig Paulina framför kammarorgeln i skolan samt begynte en sång, i hwilken äfwen Rudolf snart instämde. För dem af våra läsare, som icke känna den, wilja wi här införa densamma.

Lef för Jesus!

Lef för Jesus!

Allting annat är ej wärtdt att kallas lif.

Ät den Wännen framför andra

Hjertats första kärlek gif!

Lef för Jesus!

Werldens äflan, rykte, rikedom och glans

Gifwa aldrig åt din ande

Blott en timmes frid som Hans.

Lef för Jesus!
 Samla själar kring Hans dyra korsbanér!
 Skynda innan natten kommer,
 Då du ej kan verka mer!

Tusen, tusen arma själar
 Sucka efter lif och frid.
 Säg dem några ord om Jesus,
 Medan du ännu har tid!

Säg dem blott, hwad sjelf du funnit,
 Wittna om, hwad sjelf du sett,
 Om en kärlek utan like,
 Om den nåd Han dig betett!

Lef för Jesus!
 Gif åt honom lifwets sköna wårdag, men
 Gif ock mannaålderns styrka!
 Gif den sena hösten än!

Gif dig helt,
 Ty det begär Han! Sjelf Han gaf sig helt åt dig,
 När Han fattig och föraktad
 Gick här nere förjets stig.

Gif dig helt
 Och wet, att ingen än förlorat deruppå!
 Lef för Jesus,
 Tillå du salig in uti Hans ro får gå!

Efter en gemensam aftonbön skildes systeren åt.
 Rudolf begaf sig till sin bostad. På wägen dit nåddes
 hans öra ännu af melodiska orgeltoner, som den swala

nattwinden tillförde honom, och då han stadnade ett
 ögonblick för att lysna, hörde han att hans syster ännu
 sjöng, och han förnam orden:

Du är all min glädjekälla,
 Mer än lif för mig.
 Hwad i himlen, hwad på jorden
 Har jag utom Dig?
 Jesu, Jesu, låt mig bönhörd bli!
 Då åt andra nåd Du stänker,
 Gå ej mig förbi!

Han fortsatte sin wäg, i det han wid sig sjelf
 safta sade:

„Ja, Herre, när jag dig hafwer, frågar jag efter
 himmel och jord intet. Om mig än tropp och själ för-
 småttade, så är Du dock, Gud, mitt hjertas tröst och
 min del.“

Paulinas andra dag i K. hade uppgått herrlig och
 klar. Klockan war wid pass sex å sju på morgonen, då
 Paulina med böcker under armen trädde ut på förstugu-
 bron samt tog wägen åt barrstegen till. Hennes affigt
 war att i bibelordet och i naturen söka kraft för de nya
 pligter, som den dagen wäntade henne. Här i det herr-
 liga templet, som Gud sjelf byggt, tyckte hon att Han
 war henne lifsom kämbart närmare än i den qwaswa
 kammaren. Hon tog plats i en slogsbade på en moss-
 belupen sten inunder några susande granar. En annan
 sten tjenade såsom bord. Här war en ljuslig plats, full
 af poesi och behag; en tasta, hwars skönhet ej lätteligen
 låter beskriwa sig, utbredde sig för hennes blickar. Wi
 ärna ej heller ingå på en detaljerad teckning af den-
 samma, utan nämna endast att den mäktigt inverkade
 på war unga wäninnas för allt skönt öppna sinne. Med-

ifrån dalen ljöd klangen af boskapens flockor genom den lätta morgonluften, och der uppe i det bländande blå flög juft nu en sjungande lärka och sammanfattade stundens stämning i en enda lång jublande drill. Det var som om den lilla fångerskan, i det den sålunda på lätta vingar swäfwade uppåt, welat instämma i serafernas „Halleluja“. Det förefom Paulina som om hennes hjerta höjt sig i samma mån. „Lofwa Herran, min själ och allt det uti mig är!“ jublade det inom henne. Hon fattade sin bibel och läste konung Dawids herrliga 103 psalm. Derefter sjöng hon med klar och fullig röst psalmen: „Lofwad ware Herren, våra faders Gud!“ Efter en kort men innerlig bön beredde hon sig att begynna sitt arbete, hwilket för tillfället bestod uti att uttänka och fastställa några wisja gifna lagar, efter hwilka hon sedan kunde handleda sin skola. Detta war ett godt stycke arbete, och flockan war redan nära åtta, då hon kunde anse det färdigt. Hon lade tillsammans böcker och skrifmaterial, och sedan hon plökat en mängd af de älsfliga stogsblommorna samt ordnat dem till twänne bufetter, begaf hon sig hem. Här fann hon sin broder, som inväntade hennes hemkomst.

„Jag kom så tidigt“, yttrade han, „emedan jag innan barnens ankomst wille höra dina planer för skolans ledning samt göra dig förtrogen med allt härtill hörande, som du ännu icke känner.“

Klockan nio wäntades barnen, men det dröjde dock till tio innan förhandlingen kunde begynna. Då barnen, tjugo till antalet, woro församlade, affjögse koralen: „Besall i Herrans händer din möda och din wäg“, hwar efter Rudolf talade till barnen några ord öfwer skolans betydelse och ändamål. Han sade dem bland annat att deras lärarinna icke skulle komma att lemna någon möda ospard att i främsta rummet bibringa dem den yppersta af alla dygder, kärleken till Gud, ifrån hwilken, då den

är lefwande, hwarje annan dygd, såsom kärlet till fosterlandet, lydriad för föräldrar m. m., nog af sig sjelf skall uppblomstra. Ty kärleken till Gud är källan, hwarur all annan kärlek, såwida den är sann, nödwändigt måste utflöda. Derefter framträdde Paulina och tilltalade barnen enkelt och varmt, helsande dem wälkomna till skolan. Hon lofwade att efter bästa förmåga blifwa icke blott en lärarinna för dem, utan äfwen en stödjande äldre syster, till hwilken de städse kunde med förtroende wända sig. Sedan utdelade hon de föreskrifter, de hade att rätta sig efter, samt tillade det hon komme att fordra sträng punktlighet i deras efterföljd. Sedan barnens färdighet i innanläsning blifwit behörigen pröfwad, widtog slutbönen.

När allt war gjordt och Paulina befann sig ensam med sin broder, gief hon fram till det öppna fönstret samt blickade tankfullt ut i rymden. Omföder höjde en juft hennes bröst. Då kände hon plötsligt att en hand lades på hennes skuldra. Hon såg upp och mötte Rudolfs blick.

„Guru kännes det nu, min syster?“ yttrade han. „Jag läser en wisj nedslagenhet i din blick. Är det några farhågor för framtiden som ansätta dig?“

„Ja, Rudolf“, swarade den tilltalade wemodigt; „min tro är ej lika stark som din. Rudolf, du måste ha öfwerseende med mig. Min längtan att tjena Herren är nog alltjemt densamma. Men då jag nu såg framför mig dessa barn, om hwilka jag wet att många af dem uppwurit i hem, som äro hemfallna åt sedeslöshet och laster, kom en fruktan öfwer mig. Jag betraktade dem uppmärksam och fann i mångt anlete ett utprägladt trots, som försträcke mig. Då började jag eftersinna om jag ändå icke tagit för mig ett arbete, som jag ej är mäktig att utföra. Och juft nu då jag

stod här kom det för mig, att Herren måhända icke ens kallat mig, utan att jag endast följt ett blindt hugskott, som jag oriktigt nämnt en kallelse från Gud."

Rudolfs blick mörknade.

"Tag dig tillvara, Paulina", sade han nästan strängt; "detta är en af själasjändens glöddande skott. Väter du twiflet på att Gud kallat dig hit så rum i din själ, så blir det snart slut med din förmåga att arbeta här. Om barnen uppvurit i goda hem och wore wälartade, så skulle ju intet nämnwärdt arbete förefinnas." Der-
 efter tillade han mildare: "Lägg din oro, min syster, på Hans hjerta, som lofwat att bära icke allenast våra synder, utan äfwen våra sorger, och tänk på det ordet: "Såsom dina dagar äro, så skall ock din styrka wara."

Här afbröts samtalet deraf att en betjent, klädd i det wälkända Lindenhjelmsta livröet inträdde samt lemnade ett kort åt Rudolf. Han läste hastigt hwad der war skrifwet samt räckte det till systren. Det war en förnyad bjudning till middag från baronen. Budet upplyste nu äfwen att excellensens wagn wäntade dem på gårdsplanen. Inom mindre än en qwarttimme befunno de sig också på wäg till Lindsjö.

Uttrycket i dessa blad tillåter ej att dag för dag beskrifwa de begge syftkonens lif i X. Någon egentligen biografisk skildring är icke heller war berättelses upp-
 gift, hwarföre wi också endast i förbigående nämna den omständigheten att wid detta besök lades grunden till en wänskap, som till gemensamt arbete och möda förenade Irene Lindenhjelm med Rudolf och hans syster. Wi wilja nu fortgå i war berättelse.

En dag i Oktober finna wi våra twänne wänin-
 nor sittande wid hwarandras sida i en liten ponnywagn samt på wäg till en något aflägsset belägen by. Churu-
 man, såsom nämndt blifwit, redan fann sig inne i Ok-

tober, war likwäl sommaren ännu icke alldeles förbi. Stogen skiftade wärfeligen i rödt, gult och brunt, men i trädgårdstjapporna prunkade ännu årskilliga af sommarens barn; luften war angenäm, och öfwer stogar, sält och landtgårdar göt solen en flod af guld. Om-
 sider hade de hunnit fram till målet för sin färd. Byn såg ej mycket inbjudande ut. Boningshusen bestodo af till hälften försallna kojor, i hwilkas omgifning ej fanns något som erbjöd en wälbehaglig hwiloplats för ögat; smutsiga, i trajor klädda barn sprungo utanför dem; skrik och fula ord flödade från de smås läppar.

"Dörs du werkligen gå in här?" frågade Irene, seende sig skyggt omkring.

"Frakta ingenting, min wän", swarade Paulina leende; "det är ingen fara. Men se der i den öppna dörren står Karin, min omtalade skolflicka. Vät se hur hon tager emot oss."

Irene tillade förswennen att hålla här, och de båda fruntimren stego af. Knappt hade Karin warfjelsiwit damerna i wagnen, förrän hon ropade inåt stugan:

"Mor, mor, lärarinnan och Lindsjö-fröken äro här; de stanna just nu der ute." Derpå ilade hon till grunden, som hon skyndsamt öppnade, samt bjöd nu niggande och rodnande "fröknarna att stiga in".

"God dag, Karin", yttrade Paulina wänligt; "jag hör till min tillfredsställelse att din moder är hemma."

"Mor är alltid hemma nu för tiden, ty bror Anton, som fröken mins, är selaktig sedan det der fallet för ett år sedan. Han har swårt att wara ensam, och emedan far för det mesta är ute på snickararbete och jag går i skolan, så tar mor numera allt arbete hem och stadnar så hos Anton."

"Och din mor tager emot fintwätt, inte sant?"
 "Alldeles rätt, fröken; det är just hennes arbete."

Stugans yttre hade frapperat de ankommande genom sitt wärdade slict. De trädde in och sunno att mor icke gaf efter i snuggbet. Karins moder emottog dem med wänlig fryntlighet. Hon war en af det slags qwinnor, om hwilka man skulle wilja säga att de warit ämnade för helt andra förhållanden än dem i hwilka de befinna sig. I hennes utseende och slict röjdes en allwarlig wärdighet, som man nästan funnat falla själsfinhet. Gade hon i lidandets stola wunnit denna själsadel, eller dröjde den qwar såsom ett arf ifrån flydda bättre dagar, eller måhända war den en frukt af begge dessa omständigheter? Sedan helsningar wexlats och fruntimren satt sig, yttrade wärdinnan, wänd till Paulina:

„Af min dotter har jag hört att ni, fröken Stjernefelt, är en Jesu wän. Hon har wäl rätt eller huru?“

„Ja, min bästa fru Gran“, swarade den tilltalade med glädjestrålände blick, „genom Guds underbara nåd har jag blifwit förd ifrån mörker till ljus, från kamp och twifwel under lagen till evangelii heretliga frihet, till frid med Gud genom försoningsblodet.“

„Nå wäl“, sade fru Gran, under det hennes ögon, som wanligen hade ett uttryck af mild melankoli, nu äfwen stundade, „det gläder mig innerligen.“ Derpå fortfor hon, wänd till Irene: „Får jag också till er ställa samma fråga? Eger också ni den frid, som werlden ej kan gifwa?“

En tår glänste i Irene's mörka öga då hon, räddande handen åt wärdinnan, med wäl stämma swarade:

„Jag önskar, fru Gran, att mitt swar kunde innehålla lika mycken wisshet som uppriktighet. Men ack! — med friden är det ofta rätt klenst bestådt. Långe har jag stridit och kämpat. Det är först genom pastor Stjernefelt's predikningar som ljuset från rättfärdighetens sol begynt skingra mörkret i min själ. Likwäl finnes

ännu mycket som är dunkelt för mig. Men genom Guds nåd hoppas jag dock dag för dag komma från den ena klarheten till den andra.“

„Då är ni inne på den rätta wägen, min wän“, yttrade fru Gran wänligt till genswar. „Det beror icke på känslor och förnimmelser, utan hufwudwillforet för wär salighets sak är, att wi warda funne i Herren. Och lofwad ware Gud att så är, ty den kånbara friden i wär själ är som hafwets yta, den ena minuten lugnt affspeglande himmelen, medan nästa minut hwilket windkast som helst kan uppröra den. Wi hafwa dock en stor tröst, som under alla weglingar borde kunna uppehålla wårt mod, och denna tröst ligger i dessa ord: „Ingen af Zions innebyggare skall säga: jag är swag, ty folket derå inne skall hafwa syndernas förlöste.“ Stora herrliga förmånsrätt som tillhör Guds folk! Att få lefwa, lida, jela och några, och under allt detta äga en daglig syndaförlöste! Ännu andra glädjeämnen stå Herrans egna till buds här nere i främlingskapet. Den fröjd, som i dag kommit mig till del, innefattar ett af dessa: sammanträffandet med trosanförwandter.“

„Det är i sanning en salig sak“, sade Paulina, „att wi alla, som äro Guds folk, hög och låg, fattig och rik, ja, hwad än i yttre måtto må skilja oss åt, likwäl alla äro barn af samma Fader; alla hafwa wi här nere samma fördolda herrlighet och samma arfsrätt i hemmet der oswan.“

„Ja wäl, fröken“, gennämde fru Gran, „det är wäl ej under, om dessa herrliga förmåner, hwilka wi nu tillsammans berört, äro mäktiga nog att komma oss att höja lofsånger midt i all bedröfwelse och ansättning här i främlingslandet.“

„Låtom oss göra så äfwen nu“, sade Paulina.

Man begynte genast. Karin ställde sig blygt bakom sin lärarinns stol och inslände i sången. Paulina be-

gynste med sin höga klara stämma kyrkans gamla lofsång: „Lofwer Gud i himmels höjd“, och de öfriga instämde, enhvar efter förmåga. Härefter fortgick samtalet ännu en stund ungefärligen i samma ämne som förut. Härpa reste Paulina sig för att gå, påminnande sin wäninna om att detta ej war deras enda besök under denna färd. Hon gick ännu fram till spiseln, framför hwilken Anton satt uppkrupen i en stor ländstol. Han war i synsätt att tillverka träkärl. Sedan Paulina med några wänliga ord tilltalat honom, lemnade hon honom en bok med titeln „Jesu sinne“ samt bad honom flitigt bruka densamma, äfwen som att han skulle söka wäpnas sig med densamma sinnet.

Ett par andra besök gjordes ännu i byn, hwilka efterlemnade intryck af helt annat slag än det första. Inom de låga kojorna rådde brist på det allra nödwändigaste, parad med osnygghet. Det syntes tydligt att bränvinets härjande flod här gått fram. Ja, i ett hem war husmodren till och med försänt i detta sorgliga tillstånd, hwilket för våra unga wäninnor omöjliggjorde all verksamhet. Tre små barn sutto här gråtande, hopkrupna i en vrå af rummet på en bädd af trasor. Det fjerde och synbarligen det äldsta af dem, en gosse om tolf å tretton år, med ett öppet, tilldragande utseende, war i synsätt med att tälja lekaker af trä på gårdsplanen utanför huset. Medan Irene med wänliga ord sökte lugna de gråtande små, hwilka hon äfwen förmådde att komma ut, tilltalade Paulina den slitiga gossen. Hon fick nu af honom weta att deras far för ett halft år sedan dukat under för en tårande sjukdom, alstrad af hans passion för dryckenskap. Gossens arbete war nu familjens enda födkrot, ty modren förtjenade ej något till underhållet. Paulina, som insåg att här ej war stort att göra, lemnade, sedan hon en stund i andliga ämnen samtalat med gossen, litet penningar åt honom

med tillägelse att han wäl skulle gömma dem, så att de ej komme att begagnas till oriktigt ändamål. Detsamma gjorde äfwen Irene. Gossens ögon strålade af glädje. Slutligen wille Paulina lemna en liten bok och bad att gossen skulle gifwa den åt sin moder, sedan hon återkommit till medvetande.

„Åt nej, fröken“, utropade gossen då, „det skulle ej tjena till något; mor skulle bara föra den till krogen. Wi ha ej haft någon bok här på mycket länge, alltsedan mor bortförde det nya testamente, der våra namn och vår ålder woro uppskrifna.“

Paulina sutade samt bad slutligen, efter något eftersinnande, gossen helga sin mor från henne samt äfwen bedja henne komma upp till stohuset endera dagen, emedan ett ärende der wäntade henne. Gossen trodde ej på framgången härutaf, men lofwade icke desto mindre att göra sitt bästa.

På ett tredje ställe fingo våra wäninnor göra bekantskap med en ännu ganska ung hustru, hvars tårda anletsdrag buro vittne om årsånga lidanden, hwilka brutit hennes helga. Hon hade omkring sig en mera talrik barnskara än på något annat ställe warit faller. Hustrun war ej synnerligen nöjd med det fina besöket, om man dömdo efter det trumpyna, nästan owänliga emottagandet. Irene kände sig häröfwer en smula brydd, men hentade snart mod af Paulinas lugn samt började formera bekantskap med de små, medan Paulina, emottagande den framsatta stolen, gaf sig i samspråk med modren. Hon fann snart att det stenbart owänliga och kantiga i denna qwinns yttre blott dolde ett hjerta fullt af qual. Medan Paulina på sitt enkla flärdfria sätt talade om honom, som lofwat wara de faderlösas far och ett stöd för den ensamma och lidande, tillwann hon sig så småningom det förtroende hon önskade äga. Ett lifs historia blef henne nu meddelad, som wi serligen

icke erbjöd någonting som ej alla dagar inträffar, men som icke desto mindre väckte Paulinas intresse. Det var den gamla sorgliga skildringen om ljusa glada förhoppningar hos en ung brud och hustru, hvilka på ett grymt sätt blifwit gäckade, fördränkta i den syndaslod, som i sina bittra vågor öfversvämmar vår jord. Det hjerta som i många långa år varit fruset och kallt tinade nu upp och gaf sig luft i en ström af tårar. Paulina talade milda och lugnande ord om den frid, som werlden icke kan gifwa eller fräntaga oss, och wårt gemensamma ewighets hopp, som icke skall gäckas och på hwilket wi hafwa Guds eget löfte såsom underpant. Innan de skildes, förmädde Irene och Paulina genom förenade bönbedanden samt löftet att sjelfwa erlægga de erforderliga utgifterna uträtta så mycket, att den äldsta af barnen, den tolfåriga Wilhelm, fick tillåtelse att från och med nästkommande dag få besöka folkskolan. Wid affledet lemnade Paulina äfwen här några små skrifter, lämpade efter behöfwet. Då hon nu såg sig om efter sin wäninna, fann hon henne mitt i kretsen af de små ute i den lilla trädgårdstappan, sittande på en för tillfället framsläpad stol med en liten knubbig, rosenkindad pilt i knäet. En flicka om sex eller sju år, med blekt och sjukligt utseende och stora djupliggande ögon med ett drömmande och swärmodigt uttryck, stod lutad emot hennes arml och syntes sluka hwarje ord Irene uttalade. De andra hade tagit plats på marken och bildade en tätt slutet krets omkring dem. Irene hade berättat för dem om små barn, hvilka i späda år funnit Herren Jesus och hvilka tidigt fått gå hem till honom. Och då hade den lilla bleka flickans ögon strolat med en underbar glans, och blickande upp till Irene hade hon hwistat:

„Wet ni, fröken, också jag wille så gerna gå hem. Hos Jesus behöfwet man ju aldrig känna wärk och trötthet?“

„Nej, nej, Aina liten“, swarade Irene. „I Guds eget Heliga ord heter det härom: „Och Gud skall afstorka alla tårar af deras ögon, och ingen dödd skall sedan wara, icke heller gråt, icke heller rop, icke heller någon wärk warder mer, ty det första är förgånget.“

Då nu affledets stund war inne, war det endast med löfte om att snart återwända, som Irene fick lemna sina nya wänner.

Dagar och veckor förflöto samt bleswo till månader, medan våra unga wänner fortforo att arbeta i stillhet. Wäl hade de ännu ej funnat märka några synnerliga frukter af det som de under bön hade utfått. Men arbetet war Herrans, och framgången hörde också Gud till. Emellertid led höstterminen mot sitt slut, då några oroande förebud till en epidemisk skarlatansfeber började wisa sig bland barnen i Paulinas skola. Hon kände dertfore stor tillfredsställelse, då terminen war avslutad och hon war fullkomligt fri att besöka de sjuka små i deras hem. Hennes julserie bles nu äfwen, så att säga, en fortsatt kedja af besök wid dödsbäddar. Och här fann hon med glädje att hennes arbete icke varit helt och hållet förgäfwet, ty åtskilliga af de små bekände fore sin bortgång frimodigt sin tro på den Frälsare, med hwilken hon gjort dem förtrogna, samt prisade med glädje honom som köpt dem med sitt blod. Paulina utöfwade nu samtidigt en mångfaldig werksamhet, ty medan hon genom att bedja med och för de små och genom att tala med dem om det ljusa saliga land, som wäntade dem, beredde dem för deras hädansfärd, inträffade äfwen ibland de äldre, som woro wittnen dertill, en sinnesändring. Härwidlag wilja wi särskildt nämna ett Herrens under, till hwilket Paulina war ett redskap, nämligen den unge provinsialläkarens omwändelse, hwars biträde hon wid dessa sina besök egentligen war. Det war

följaktligen en arbetsdryg ferietid, full af wemod, men på samma gång fröjdesfull lik en påskhögtid, och just derföre samlade Paulina, oaktadt sina ganska kända mödor, under denna tid nytt mod för arbetet i skolan.

Då nästa termin tog sin början, war hennes lilla hjord än mera sätalig än under den föregående. Öfwerherden hade här kallat flere af Sina lam till de ewiga fårahusen. Det war ej utan saknad Paulina nu såg de tomma platserna efter dem. Men tiden gick sin jemna gång. Der ute wof wintern för den inträdande wären, som enligt sin wana kom med ljusa förhoppningar och wackra dagar, med blommor och leende solken. Då fick Paulina en estermiddag emottaga ett bref från Irene, uti hwilket hon bad sin wäninna medfölja på ett besök till den lilla sjukliga Aina, hwars första belantskap de wid början af hösten gjort. Irene hade under winterns lopp nästan dagligen besökt henne samt på sitt egna barnsliga sätt underwisat henne i bibelns lära och Guds rikes historia. Denna underwisning hade dock nu på en tid ej mera fortgått till följd af barnets allt mera förswagade krafter. Skrifwelsen afflöts med det tillägget, att Irene's fader nu på en försäkran af provinshalläkaren, att ingen fara för smitta här förefans, samtyckt till detta besök.

Snart inträdde de också i den låga boningen, der liten Aina låg på en torftig bädd. Hennes stora blå ögon strålade till wid deras inträde. Det ljusa håret låg upplöst i mjuka wågor på kudden. På det bleka anletet hade döden redan tryckt sin stämpel. Läkaren war öfwen närwarande, och han hwistade nu till Paulina att han trodde det plågorna och kampen redan wore förbi; hon hade nämligen hela tiden lidit af ett smärftfullt och tårwande lidande, men slutet trodde han skulle blifwa lätt. Och han hade rätt. Hon klagade endast öfwer stor

trötthet och talade om sin längtan efter hwila hos Jesus. „Jag har“, sade hon engång till Irene, „delat ut mina saker till minnen åt mina kära; åt er har jag också lemnat en sak. Det är den sångbok ni sjelf sednaste jul skänkte mig. Den har under hela denna tid, jag nu legat här, haft sin plats under min hufwudkudde. Den har, under dagar och nätter af wärk och plågor, warit min skatt och mitt sällskap. Några sånger har jag ihymmerhet tryckt om, och dem har jag särskildt utmärkt. Will ni taga den då jag är borta och någon gång tänka på den lilla sjuka Aina, hwars wänliga lärarinna ni warit?“

Hon låg i sin lärarinnas armar, då hon uttalade det öfwanstående, och hon beledsagade sina ord med en warm, ljus blick. Tryckande den lilla närmare intill sig, swarade hon endast med en tyst. Nu wände barnet sig mot den gråtande modren och sade:

„Inte skall du gråta, mamma. Jag har ju alltid warit så sjukt och derföre gjort dig mycken möda och oro; nu får du endast tänka på mig som det friska, ljuwliga barnet i det rätta hemmet hos Jesus.“

Sedan wände hon sig åter till sin lärarinna med orden:

„Will ni sjunga för mig ännu engång er och min favoritsång?“

Med mild och af rörelse wibrerande stämma sjöng Irene nu som följer:

Det blir något i himlen för barnen att få,
För de barn som i Herranom dö.
De få kronor af guld, de få harpor också,
De få kläder, så hwita som snö.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få

I den himmelska stad, der hwar tunga är glad.
Der blir något för barnen att få.

De få wandra omkring på de gator af guld,
De få sjunga med englarna der.
De få skåda Guds Lam som borttog deras skuld,
De få se Gonom såsom han är.
Det blir något att få etc.

De få sitta till bords i Guds herrlighets hus,
De få äta det lefwande bröd.
Herren Gud dem upplyser, Han är deras ljus.
Ingen natt finnes der, ingen död.
Det blir något att få etc.

De få dricka ur strömmen, som går från Guds thron.
De få njuta ewinnerlig tröst.
De få sjunga Guds ära med jublande ton,
De få hwila wid Frälsarens bröst.
Det blir något att få etc.

Då sången förklingat, uppstod en ljudlös tystnad i rummet, under hwilken Irene oafwänt betraktade den tårda lilla warelisen i sina armar. Barnet låg nu helt stilla. Man hade kunnat tro att det slumrade. Men plötsligt drog en mörk slugga öfwer dess anlete, några konvulsiviska ryckningar skafade den lilla gestalten, och stora swettdroppar perlade på dess panna. Detta warade blott några få sekunder. Sedan lyftes ögonlocken långsamt, och med förvirrad blick såg hon omkring sig, tills hon mötte Irene's; då syntes hon åter lugna sig. Och i det ett matt leende gled öfwer de bleka läpparne, sade hon med swag röst:

„War inte orolig, fröken! Det war dödens engel som kysste mig, och hans andedrägt war så isande kall.

Men nu är det bra igen, och jag är inte rädd för honom mera, ty jag ser på hans panna att han kommer från Gud. Nu vill jag somna. Jag är så trött.“

Derpå wände hon sitt hufwud på sidan och lät med en suck det sjunka emot Irene's skuldra. Men om en stund öppnade hon än en gång sina ögon och tycktes söka någon. Irene böjde ned sitt hufwud och uppfångade nu de sakta framhwissade orden:

„Hwar är han? Jag ser honom icke.“ Derpå fortsatte barnet åter med ett lust leende: „Jo, der är han, min hwita engel. Nu ser jag honom igen.“

Efter en afledsblick till hwar och en af de närvarande samt en sista och längsta till den kära lärarinnan sänktes ögonlocken åter. Så stilla, att icke ens Irene wistte det rätta ögonblicket, slumrade den lilla in. Hon skulle aldrig wakna mer för att känna wärk eller trötthet. Nästkommande söndag nedbäddades hennes jordiska qwarleswor under en susande hängbjörk i ett hörn af kyrkogården. Just den tid, då gullwiswor och snödroppar blommade, tog den himmelske Trädgårdsmästaren hem denna weta planta för att blomma i Hans örtagårdar der öfwan. Men öfwer den fridfulla hwilostaden susade hängbjörken hwarje wår sin stilla waggfång, och lärkan slog sina drillar så jublande och klara, som om dess toner varit ett eko af den frigjorda andens lossfänger öfwan styn. På Irene's föranstaltande blef ett kors upprest på den lilla grafvullen, hwaruppå lästes följande inskrifter:

„Här hwilar lilla Ainas jordiska hydda till uppståndelsens morgon.“ Samt derunder:

„Jesus Kristus är wår salighets höfding, den der många barn till herrlighet fört hafwer.“

Några år hade förgått sedan de siff stildrade handelsferna. Det är söndagsmorgon. Tempelklockorna ljödo

så klara genom den med sommarkoster bemängda luften. Långa tåg af högtidsklädda wandrare och wandrerstor närmade sig helgedomen. Andra hade redan samlats utanför densamma. Det war midsommardag, sommarens glada högtid, och dels af denna orsak, dels af en annan, som wi genast skola omtala, hade församlingsborna mera talrikt än eljes begifwit sig hit. Med låga röster samtalade man om ärendena för dagen.

„Myttet säger wißerligen“, yttrade en äldre bonde till sin granne, „att wi i dag för sista gången skola få höra vår unge pastor. Men männe det ändå eger sin rättighet?“

„Det skulle ej kunna falla mig in att twisla derpå. Det är nu tre månader sedan den söndagen, då jag såg honom så förbi af trötthet att jag redan då trodde honom ej ha många timmar avar, och sedan dels är hans helsa ingalunda förbättrad. Gör det inte ondt i själen att se honom? Och den stadars hystern sedan! Hur tungt måste det icke vara för henne.“

„Gud styrke henne och oss alla!“ sade en qwinna med ett allwarligt utseende, hwilken närmast sig och tog del i samtalen. „Hans plats blir inte lätt ersatt. Den nya kaplanen är bra nog, äfwen han, samt talar Guds ord klart och oförsakadt, men samma nåd och kraft, som Herren förlänat åt pastor Stjernefelt, har ej kommit honom till del. Icke heller är han så brinnande i anden.“

„Mått taladt“, swarade den förste talaren. „Andens yppersta gåfwor äro icke hwar mans. Men dem har Stjernefelt i rätt mått. Hwad har han också icke uträttat under den tid wi fått hafwa honom såsom själsförjare ibland oss! Hwilken äldre broder har han icke varit för de staror af ungdom, hwilka han ärligen admitterat till Herrans bord, så wäl under beredsetiden

som äfwen efteråt! Hur mången döende har han icke räckt en trostark hand; huru kraftigt och lefwande och på samma gång ljusligt har han icke för oss en hwar utlagt bibelordet, så wäl från predikstolen som i hemmet, för att icke tala om huru han återstält lugnet och friden i hem, hwarifrån de genom dryckenskapens ande blifwit utdrifna!“

Wid de sista orden torkade talaren förstulet en tår ur sitt öga. Nu blef det ett sakta sorl omkring de samtalande, och i sorlet förnam man orden: „Der kommer han. Gud hjälpe honom, så swag han ser ut!“

Det war Rudolf, vår gamle bekante, som stödd på provinsialläkarens arm närmade sig, vänligt beswärande de wördnadsfulla helsningar som equades honom. Några steg efter dem gick Paulina djupt nedslagen. Pastorn begaf sig genast in i templet följd af menigheten som wid sin själsförjares äsyn intogs af sorgliga aningar. — Aldrig hade Rudolf talat med en sådan värme och innerlighet som i dag; hans hjerta war öfwerfullt. Till inledning hade han walt följande ord af psalmisten:

„Detta är den dagen, som Herren gör. Låtom oss på honom fröjdas och glädjas!“

Och med ledning af dagens dubbla betydelse talade han först om den affigt Herren har med de glädjedagar Han förlånar oss, nämligen att wi då mer än eljes skola vara redo att lofsjunga honom. Derefter öfwer-gick han till målet för alla de troendes hopp och längtan, nämligen den fröjdsfulla dag då de blifwa kallade att vara när Herranom alltid, hwilken för honom sjelf, enligt menslig beräkning och enligt hans egen inre öfwerthgelse, war nära för handen. Han wißte, sade han, att det war sista gången han hade krafter att se och tala med dem, hwarföre han nu bjöd dem farwål under hopp om ett snart återseende hos Gud.

„Jag tackar Gud“, slutade han, „för det han hållit mig värdig att helst några få år arbeta i Hans tjänst. Väl har jag nödgats genomgå många stunder af swaghet, då det syntes mig som om Herren hade wifit från min sida. Men lofwad ware Herren, som aldrig swifit sin tjenare, utan upprättat och styrkt honom samt warit när honom alla dagar enligt Sitt trofasta löfte! Då jag nu blickar hän öfwer detta arbetsfält, finner jag att det som här blifwit gjort endast är en ringa del af det som ännu återstår, och jag är frestad att klaga öfwer att Herren tager mig bort wid halftwa werket. Likwäl hyser jag den fasta förtröstan att Den, som uti eder ett godt werk beghnt hafwer, Han skall det ock fullborda intill Jesu Kristi dag. Och nu befaller jag eder Gudi och Hans nåds ord samt lägger er på hjertat de ord af vår Frälsares mun, hwilka warit min tröst och mitt walfspråk: „Si, Jag är när eder alla dagar intill werldens ända.“

Desse sista ord yttrade Rudolf med roslände stämma; derpå nedsjönt han sanslös och bortbars i detta tillstånd från predikstolen för att aldrig mer beträda densamma.

Ett par dagar föringo. På aftonen af den tredje dagen satt Paulina i sin broders sjukrum nedlutad öfwer en uppslagen bibel, ur hwilken hon nyss högt uppläst några werker. Rudolf Stjernefeldts unge kollega, den nykomne kapellanen, hade på eftermiddagen warit der för att för sista gången gifwa honom sakramentet. Han hade för en timme sedan aflägsnat sig, och läkaren som middagstiden warit der hade lofwat återkomma till natten, som enligt hwad den sistnämnde sagt, lofwade blifwa afgörande. Syffonen woro för tillfället ensam. Den sorgsna Paulina hade nyligen slutat uppläsningen af den skönaste prästerliga bön, som någonsin en lärare bedit, den med hwilken vår dyre Frälsare aftonen före

Sitt swära lidande tog affled af Sina kära lärjungar och, tänkande på de lidandets stunder, som i närmaste framtid wäntade dem, öfwerlemnade dem alla åt Fadrens bewarande nåd samt beredde Sig sjelf för sin stundande försöningsböd. Paulina satt nu med nedböjdt hufwud försänkt i bön. Då hon åter såg upp fann hon, att Rudolf låg med blicken wänd åt fönstret, betraktande solen, som med sina strålar purprade aftonskyn. Sedan det sista skimret förblefnat, wände han långsamt och med en suet sin blick till systren och sade:

„Nu, Paulina, har mitt jordiska lifs sol gått ned. När dagens lysande stjerna åter går upp öfwer denna jord, då skall min själs öga skåda en annan herrligare sol, som aldrig går ner.“

„Känner du dig nu riktigt glad att dö?“ frågade systern.

„Glad kan jag egentligen icke säga att jag är“, swarade den sjuke. „Det finnes flere band som ännu fästa mig wid jorden, min kärwordna församling, syffonbandet som förenar mig med en den kärleksfullaste syfter, som för mig ersatt allt hwad jag funnat önska mig att ega och som, jag wet det, kommer att känna sig mycket ensam då jag är borta. Ja, ja, hjertat har swårt att med lust och fröjd löslita sig från allt som binder, men Herren skall wäl sjelf i nåd lossa banden. Jag känner att jag af hjertat kan säga: Ske icke min wilje, utan Din! Jag skall nog sedan få kraft att tacka och lofwa Herran, när jag står helt frigjord inför Lamets thron.“

Han tystnade för några minuter lifasom för att hwila sig. Paulina hade fallit på knä inwid sängen och hade dokt sitt ansigte i täcket. Han for smekande med handen öfwer hennes hår och hwislade några gånger med uppehåll:

„Stackars Paulina, min syster! Gud tröste dig!“

Om en stund yttade han åter med något starkare stämma en önskan om att Paulina måtte hämta åt honom hans fristunders trogna sällskap, ritportföljen, något som hon genast efterkom. Härpå letade han en stund i densamma och framdrog slutligen en teckning ur den, hwilken han för några dagar sedan gjort, samt räckte den åt sin syster med orden:

„Framsör denna till Irene jemte en sista helsning från mig! Hon har varit en systerlig vän för oss båda. Slut dig till henne, då jag är borta!“

Han tillsöt ögonen, och Paulina, som trodde att han önskade hwila, satte sig tygt wid fönstret med ritningen i handen. Den förestälde en flygande fågel som på lätta wingar swäfwade uppåt mot det ljusa höga. Der inunder stod skrifna med Rudolfs handstil följande ord:

„Garporna klinga.
Helsningen ljuswa
Englar dig bringa.
Darrande dufwa,
Swäfw mot ljuset!“

Ah, o ila,
Dröttade dufwa!
Snart får du hwila
Lugnt i den ljuswa
Himmelsta hamnen.“

Sedan satt hon och stirrade ut i sommarnattens tilltagande skynning och försökte att tänka sig framtiden utan sin werksamme och trostärkte broder, hur mörk och ödselig den än syntes henne. Snart blef hon dock wäckt ur sina sorgliga tankar af Rudolf, som sakta nämnde

hennes namn. Hon skyndade fram till sängen och böjde sig ned öfwer honom. Rudolf hwistade med slocknande stämma:

„Fortsätt werket i Guds kraft, som är mächtig i de swaga! Gud skydde och wärde min församling! O, hur jag älskade den! Han tröste och styrkte dig, Paulina! Farwäl, Paulina, min syster! Jag — jag —“
Rösten blef nu allt swagare. „Jag blir nu fri. — Fri för alltid!“

En tung suck ännu, och sedan war allt tygt. Ett par minuter sednare kom läkaren. Då war allt förbi. — Den rastlösa anden hade lemnat sitt bräckliga omhölje och ingått i den rolighet, som står Guds folk tillbaka. Doktorn fann emellertid Paulina liggande sanslös på golfwet inwid sängen, och fört sedan han under en timmes tid slösat sina omsorger på henne, återkom hon till den bittra werkligheten. Det dröjde länge innan hon wann kraft att bereda sig för ett lif utan denne broder, som hon så hängifwet älskat. Men det kom dock slutligen derhån att hon insåg, hwarför Gud i Sin wisshet borttagit honom, till hwilken hon satt en alltför stor tillit.

Numera äro blott få ord att tillägga angående våra unga wäninnor. Irene lefde fortsarande ännu länge sitt indragna lif i sin faders närhet, utgörande solstrålen i hans ensliga hem och genom stilla wandel i gudskruktan bärande vittne om den Mästare hon tjente. Och den dagen kom omsider, då hennes innerligt älskade fader kunde säga:

„Den, som Moses hafwer skrifwit om i lagen och profeterna, hafwer jag funnit.“

Paulina, som utan att hafwa Rudolfs stora begåfning och ständigt rastlösa ande, likwäl egde något af hans kraft, werkade än en tid med framgång i sin skola och i hemmet inom den församling, som varit honom så kär. Wi weta att Herren i alla tider haft Sina tje-

nare och tjenarinnor, som stilla utfört Hans verk, och än skall den dagen komma, då evangelium blifwit predikadt i hela werlden, men det fattas ännu mycket i vinnandet af detta mål. Låtom oss därför bedja sådens Herre att Han sänder arbetare i sin wingård!

Liten Aina.

Kom, wänner, och besöken ett litet fattigt hem!
Der gästar nu en engel från Guds Jerusalem.
Ja, det är dödens engel, som kom på Herrans bud
Att föra liten Aina till salighet hos Gud.

„Och hwem är liten Aina?“ så frågar säkert du,
Som läser dessa rader. Det vill jag säga nu:
Hon är en liten flicka förutan rikdoms glans. —
Snart skall hon finna skatter, som ej på jorden fans.

I söndagskolan har hon lärt känna Herrans bud
Och tidigt wändt sitt hjertas begär och håg till Gud.
Hon sjungit glädt om Honom så mången sabbatsstund. —
Snart skall hon säll inträda i englastarans rund.

Uppå den hårda bädden så glad hon ligger der,
Men blek som bruten lilja den fina kinden är.
Och fader, moder, broder i smärtans tårar stå
Anwid. Men Aina beder: „Ack, gråten icke så!

Wäl skall jag gå att lemna mitt hem och wänner här.
Dock bättre hem jag finner hos Gud i himlen der.
Wistst önskade jag lefwa till dess jag wuxit stor. —
Jag kanske kunnat blifwa en tröst för dig, min mor.

Men Herren Gud mig kallat, och jag är nöjd derwid.
 Jag nu ej mera fruktat för lifwets storm och strid.
 Helt wisst will Gud i kärlek från sorgen skona mig,
 Och därför tar han barnet från jorden upp till sig."

Så slöt hon. Tårar runno ned öfwer kind så hwit.
 Sin lärarinna såg hon, som nyss war kommen dit.
 En glädjestråle lyfte i Minas ögon blå.
 „Ack, är det ni?" hon sade. „Hwad ni är god ändå!

Tack, goda lärarinna, för hwarje skolans dag!
 För allt hwad jag fått lära, för allt er tackar jag.
 Jag haft så fälla stunder hos er i bön och sång. —
 Nu går jag hem att sjunga min ewigt nya sång.

O fader, moder, dröjen ej mer i syndens land!
 Ack, synden fram till Jesus och tagen af hans hand
 Förlåtelse, försoning för hwarje synd och skuld,
 Så få wi en gång räkas hos Gud, vår Fader huld!

Och du, min bror, kom till mig! Låt mig ditt anlet se!
 Jag will ett löfte taga. Säg, will du det ej ge?
 Skall jag en gång i himlen ej och få skåda dig?
 Ack, gif dock snart ditt hjerta åt Den, som dött för dig!"

Den matta stämman tyfnar, men brodern svarar nu:
 „Hur kan jag dig wäl likna? Hvem är så god som du?" —
 Hon räcker honom handen med blick så öm och lång
 Och hwistat: „Låt oss bedja tillsammans än en gång!"

Föräldrar, lärarinna och broder böja då
 I bönen knå för Herran. Men Mina beder så:
 „Min Fader, snart är Mina i ljusa himmelen.
 För alla mina kära jag will dock bedja än.

O Herre, tag dem alla uti Din fadershand
 Och led dem med Din kärlek igenom ökenland!
 Sänd ljuset till de hjertan, som än ej känna Dig!
 Med nåd och nåd bered dem och för dem hem till Dig!"

Men dödens engel breder de hwhita wingar ut.
 Den matta rösten tyfnar. Ack, snart är lifwet slut.
 Ett par minuter endast, och så är allt förbi,
 Och anden lyftat wingen, från stofstets bojor fri.

När nästa sabbat randas, så sommarwarm och ljus,
 Då slumrar liden Mina inunder björkars jus.
 Du trötta barn, sof ljustigt! Guds hägn dig skyddar här
 Han skall dig en gång wäcka, då ingen natt mer är.

En liten lofsång.

Kristna wänner, lofwen Herran,
 Tacker alla tungars Kung!
 Priser Honom när och fjerran,
 Sjungen Honom gammal, ung!
 Sägen, att Hans namn är stort,
 Ty stor nåd med oss Han gjort!
 Herre öfwer himlen, jorden,
 Är Han dock vår broder worden.

Han är sjelf vår vän, den bästa.
 Wida altet, sjung Hans lof!
 Azurhimmels höga fäste,
 Haf och fält och skogens hof,
 Vädens sorl och foglars sång,
 Blommors doft och windars gång,

Allt i werlden honom äre!
Allt, som andas, lof hembäre!

Menniskoanden framför alla
Göje glad sin loffängs ton!
Må den när och fjerran ställa!
Stige den till Fadrens tron,
Blandes i serafers chor,
Lofwe Den i höjden bor,
Tills wi så i fridens länder
Sjunga Gud med palm i händer!

Jesus mitt allt.

O Jesu, lär mig uppåt se
Från jordiskt mörker, qual och we!
Höj blicken mer och mer dit opp!
Sngjut i själen tro och hopp!

När glädjen sjunker i sin graf,
När lifwets lycka går i qwas
Och jordiskt wänskap ändrar sig,
O, låt mig finna allt hos Dig!

Du Sarons Ros owänskelig,
Uck, dofta, dofta på min stig!
Min Stjerna klar i molnhöljd sty,
Låt för Ditt ljus allt töcken sty!

Du är mitt hjertns salighet,
Mitt allt uti min ensamhet,

Min fälla klar, mitt himlabröd,
Min sköld, mitt wärn i all min nöd.

Fast fattig i mig sjelf och swag,
Med Dig dock rik mig känner jag,
Fast svart i mig, dock hwit för Gud,
Beklädd med Jesu helga skud.

När stormens ilar wäldsam gå
Och wreda wågor kring mig slå,
Du klippan är på stormigt haf.
Du stödjer mig intill min graf.

Trygg wid Ditt bröst jag hwila skall
Bland stormars brus och wågors swell.
Hur lugn jag är i stormfri hamn,
I Jesu dyra frälsarfamn!

Sist somnar jag i ljustig frid
Wid Jesu bröst från lifwets strid
Och bäres hem till Gud en gång
Och waknar se'n wid englarz säng.

Enslingens twifwel.

Han stod på stranden af sitt fosterland
Och blickade i qwällens sene stunder
I dunkla drömmar upp mot himlens rand,
Och nattens stjernor tände sig derunder.

Så tyft stod skogen wid den gröna strand.
Han sänkte blicken mot de blåa fjärdar.

I wifens lugna watten bröts ibland
En stråle ljus från obekanta werldar.

Allt war så tyst. Man hörde ej ett ljud.
Millioner ljus snart höljde ozurbågen,
Och samma himmel, samma stjerneljus,
De syntes stråla i den lugna wägen.

Då ljud ur skogens djup, melodiskt skön,
En sus i toner, ljuswa, underbara.
Det war naturens stilla aftenbön
I trästens sång, den wemodsfulla, klara.

Då höjdes också suden ur hans bröst:
„Hur skön och rik, o Gud, Din jord må wara!
Allt törstar dock i lifwet efter tröst.
En längtan bor hos warelsernas skara.

Du jord med rikens, länders herrlighet,
Der menniskofnillet lagar förestriker,
Af folkens synd och vrättfärdighet
Och enskild skuld du nedtyngd är och blifwer.

Rättwisa Gud, hur stor Din mildhet är!
Skall den wäl dock för ewigheten räcka?
Det sägs, att Sonen allas synder bär.
Skall wäl Hans blod Din wredes bligt utsläcka?

Hvem styr en jord, som tyngs af brodermord,
Der ofskuld trampas, den förtryckte quider?“ —
Hwar fråga löses fullt på nyfödd jord,
När ljuset segrat öfwer mörkrets tider.

Och natten ändas. Östern purpras skön,
Och jolen uppgår öfwer blåa fjärdar.

Då somnar twiflet — och i stilla bön
Han blickar hän mot ljusets fjerran werldar.

Med blottadt hufwud och med själen höjd
Han knäpper samman händer, och han beder:
„Förlåt mig, Fader! Lär mig stilla nöjd
Din wisshet tro, hur än Du städs oss leder!“

I Ökenlandet.

Af, jag längtar till det ljusa höga,
Der ej mörker stynmer mer mitt öga
Och der hjertat mer ej trycks af sorg.
Herre, när skall Du mig hemta låta?
Huru länge skall Din brud så gråta,
Trängtande till Salems gyllne borg?

Sa, jag trängtar till de fälla gårdar,
Der den trogne Herden jorden wårdar,
Leder den till lifwets elf så klar.
O, när skall den fälla dagen randas,
Då de trognas lof med gråt ej blandas
Och när jubileet ingått har?

Här Guds folk igenom öken ilar,
Öfta hindrade af satans pilar
Under loppet öfwer glödhhet sand.
Öfta lockas det af synden, stjärden.
Öfta stormas det på ökenjården
Under wägen till vårt fosterland.

Stundom och inunder Etlms palmer
 Jå wi hwila, sjunga glädjepsalmer
 Midt i öfenlandets heta zon.
 Så igenom fröjd och qual wi föras
 Dit, der wi af synd och sorg ej röras,
 Der wi höja lofwets glada ton.

Ne'n i tron jag ser en tallös skara
 Frälsad stå wid lifwets elf, den klara,
 Sjungande de återlöftas sång:
 „Halleluja, lof och pris och ära
 Konungen och Lammet wi hembära,
 Som oss frälsste med Sitt blod en gång!“

Ett bref till en ung wän.

In ett bref åt wännen lilla
 Med min penna tecknar jag.
 Wå du fri från werldens willa
 Lefwa Herren till behag!

Han är städs wår stöld och helja
 Så i motgång som i ljus.
 Endast Han kan själen frälja,
 Föra hem från lifwets brus.

Wå du wid Hans hjerta hwila,
 Hur det weglar om på jord!
 Dagar komma, dagar ila —
 Håll dig wid Hans löstes ord!

Blir det stundom mörkt att blicka
 Ruudt fring dig på stormig strand,
 Dina längtans wingar sticka
 Hemåt till wårt fosterland!

Se, mot ewighetens lunder
 Han sitt lam i famnen bär,
 Men rätt många glädjestunder
 Redan här Han oss besår.

Tanken att Guds godhet njuta
 Hwarje wäsen andas ut.
 Blomman, som sin doft will gjuta,
 Fröjdas i sitt lifs minut.

Stogens sångare, den ljuwa
 Lärkan, stämmer fröjdeljud.
 Minsta strå på mossig tuftwa
 Sjunger: Åra ware Gud!

Njut då innerligt de fröjder,
 Gud dig ger, med glädtigt mod!
 Sjung i dalar och på höjder,
 Jubla högt: Hwad Gud är god!

Frukta ej de mörka dagar!
 Wänta kraft af Gud, din Wän,
 Han, som efter wisa lagar
 Fostrar dig för himmelen!

Lägg förtroligt dina händer
 Städs i Barnawännens hand,
 Tills en gång på Jordans stränder
 Du blir fri från stoftets band!

Nu i poesi jag skrifwit
 Tanarne till Agnes min.
 Mins det löfte, du mig gifwit:
 Skrif ibland till wännen din!

Till en bosnk.

Du finf, hur kan du qwittra
 Så glad i lunden der?
 Din strupe är en cittra
 Med ton så ren och stäv.

Fins ingen sorg i lifwet,
 Som gör det tungt för dig?
 Af hwem blef dig wäl gifwet
 En fröjd så innerlig?

Inwid ditt bo du sitter,
 Och drill på drill du stäv.
 Jag hör ditt glada qwitter
 Och faller tyft en tår.

Ty stämma in i fången
 Min tunga ej förmår.
 Ad, anden, awald och fången,
 Till högre werldar trår.

Jag efter ömhet längtar,
 Ett ord af kärlek blott.
 Men hjertat såfångt trångtar,
 Ad, okändt, oförstädt.

Doct, hjerta, spår din klagan
 Och qwalets smärta tål!
 Gud fostrar under agan
 Min hjäl för högre mål.

Sjung derföre, du dyra,
 Du glada wännen min!
 Lär mig att slå min lyra
 Med ton så ren som din!

Mitt hopp står till Jesus.

Mitt hopp står till Jesus. Farwäl med all fruktan!
 Jag räds icke werlden, ej djefwulens tuftan.
 Jag kastar all oro i tron på Guds Lam,
 Som en gång led döden på korsträdets stam.

Mitt hopp står till Jesus i lifwet och döden.
 Jag hwilar wid Honom i mörknande öden,
 Fast brämningar slita min bräckliga slup
 Bland stumhöljda wågor och sträckfulla djup.

Mitt hopp står till Jesus. Han troget är nära.
 Han sjelf will mig skydda och stödj och bära.
 Så lyder Hans löfte. Ad, saliga ord
 För twiflande hjertan på mörknande jord!

Mitt hopp står till Jesus. I trone jag lutar
 Mitt hufwud till hwila och salig mig sluter
 En gång till Hans hjerta. Han förer Sin brud
 Till salig förening der hemma hos Gud.

Först der en gång.

Hvar fins ett hem, der sälla dar förrinna
 I lugn och frid förutan hjertequal?
 När skall mitt arma hjerta trygghet finna
 Mot split och strid och oro utan tal?

Först der en gång uti den gyllne staden,
 Der jag får sålda fridens Furste sjelf.
 I tron jag redan ser den sälla raden
 Af frälsta wittnen stå wid lifwets elf.

Först der en gång uti de salar lusa,
 Der englachoren i tillbedjan står,
 Der fridens gröna palmer ljusligt susa
 Och lifwets träd i ewig blomning står,

Först der en gång wid lifwets elf den klara
 Stall hjertats törst, som bränner, släckas så,
 Och der skall jordens sorg, nöd och fara
 Guds återlösta wänner mer ej nå.

Först der skall mörket, som min stig omhöljer,
 I ewig dag för blicken klarna opp.
 Min Sjalawän, som ofta djupt Sig dölsjer,
 Jag skall få ohölsd se. Ak, sälla hopp!

Först der en gång skall utan synd jag vara.
 Här dras mitt hjerta ständigt bort från Gud
 Af synd och skuld och frestelsernas skara.
 Ak, wärdes hemförlöfwa snart Din brud!

Ty se, hon längtar till sin Brudgums hjerta.
 Hon blidar hoppfullt mot sin bröllopsdag. —

I lust och nöd, i glädje eller smärta
 Juwid den sälla tanken hwilar jag.

Wäl stundom glädjen ler i färger bjerta.
 Dock hastigt wifsna lifwets blommor här.
 Fast det blir höst, o, slå ej så mitt hjerta!
 En ewig wår det fins hos Herren der.

